

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سازمان انقلابی افغانستان

۲۷ اکتوبر ۲۰۱۱

غارتگران، مردم را با بحران گرسنگی مواجه ساخته اند

علیه آنان به پا خیزیم!

پس از اشغال افغانستان توسط امپریالیست های گوناگون، مردم زحمتکش ما جز درد، رنج، قتل، کشتار، زخم، فقر، ناداری و بربادی چیزی به دست نیاورده اند. با گذشت هر روز مردم عزیز ما فقیرتر و غارتگران دارائی های شان، ثروتمندتر می شوند. به اساس آمار دولت پوشالی، میلیون ها افغانی که قبل از تجاوز امریکا، صاحب کار، کسب و پیشه بودند، اکنون به زیر خط فقر رفته اند و در بدترین شرایط زندگی به سر می برند، شرایطی که همین حاکمان فاسد، مزدور و پوشالی آن را بحران گرسنگی می نامند.

به اساس آمار منتشره وزارت زراعت و مالداري دولت پوشالی، در حال حاضر بیشتر از ۹ میلیون هموطن ما زیر خط فقر زندگی می کنند که بیشتر از ۲ اعشاریه ۵ میلیون تن آنان مربوط به طبقه دهقان می باشند؛ واضح است که میلیون ها تن دیگر نیز به طبقات و اقشار مختلف زحمتکشان کشور ما تعلق دارند.

افغانستان از سال ۱۳۸۱ تا حال یکی از بزرگترین دریافت کنندگان «کمک» های خارجی بوده است و میزان وابستگی کشور ما به این «کمک» ها ۷۱ درصد می باشد که بالاترین میزان در سطح دنیا به شمار می رود. تا اکنون میلیاردها دالر از طرف اشغالگران و نهادها و سازمان های مالی مربوط به آنان در افغانستان به مصرف رسیده است، اما مردم زحمتکش افغانستان به جای این که به زندگی مرفه برسند، فقیرتر شده اند و قدرت خرید شان به طور بی سابقه ای کاهش یافته است.

از آنجائی که اشغالگران بدون حمایت سرمایه داران و فیودالان نمی توانند در افغانستان به اربابی شان ادامه دهند، لذا طبق سیاست های امپریالیستی شان از این غارتگران حمایت می کنند تا زمینه غارت بیشتر مردم و کشور ما را به اشغالگران جهانی مساعد سازند، پس منطقاً تمام پولی که استعمارگران غارتگر در افغانستان به مصرف رسانده اند، به سود خود شان و غارتگران داخلی بوده و مردم زحمتکش (کارگران، دهقانان، معلمان، مأموران پائین رتبه دولتی، اهل حرفه و...) عملاً از آن مستفید نشده اند، زیرا اگر می شدند، دولت پوشالی به طور شرمناکی اعلان نمی کرد که مردم افغانستان با بحران گرسنگی روبرو اند.

تاریخ نشان داده است، به هر کشوری که اشغالگران گام گذاشته اند، مردم آن جز بدبختی، فقر، تجاوز، ناامنی، ظلم و بیداد چیزی ندیده اند. استعمارگران که غارتگری ذات و ضمیرشان را می سازد در دوستی و هماهنگی کامل با غارتگران داخلی تلاش می کنند که خلق ها و مردم زحمتکش را هرچه بیشتر به طرف فقر ببرند تا از یک طرف نسل در نسل در فقر زاده شوند، بزرگ شوند و بمیرند و چون بردگان «لاشعور» در خدمت آنان قرار داشته باشند و از طرف دیگر به مثابه نیروی ارزان کار همیشه برای فروش قوت بازوی شان آماده باشند و با اعلان یک پست و وظیفه نی، صف طولیل زحمتکشان پشت دروازه های غارتگران سکتورهای دولتی، مؤسسات، دفتر های خارجی و خصوصی بسته شود، چیزی که افغانها همه روزه آن را تجربه می کنند.

با در نظر داشتن این وضعیت دردناک، قیمت مواد غذایی و مواد سوخت نیز به طور سرسام آوری افزایش می یابد، چیزی که همین اکنون مردم افغانستان شاهد آن اند، در حالی که عاید و درآمد زحمتکشان نه تنها افزایش نیافته، بلکه شمار زیادی از زحمتکشان به صف بیکاران پیوسته اند و دولت پوشالی در چارچوب اقتصاد استعماری بازار و وابستگی کامل به پول اشغالگران، با وعده های دروغین از کنترل قیمت ها صحبت می کند. مردم زحمتکش این وعده ها را دروغ شاخداری بیش فکر نمی کنند، زیرا به خوبی می دانند که تاجران مواد غذایی و مواد سوخت از حامیان دولت پوشالی هستند و این دولت کاری نمی کند که ضرر آن به سرمایه داران، فیودالان و تاجران بزرگ برسد.

به اساس گزارشی که برنامه غذایی جهان (WFP) در ۲۴ میزان ۱۳۹۰ منتشر کرد، از سال ۲۰۰۷ تا حال قیمت مواد غذایی ۶۰ درصد در افغانستان افزایش یافته است. این سیر صعودی قیم باعث نارضایتی و اعتراضات غیر متشکل زحمتکشان افغانستان شده است و مردم هر روز از این که قیمت مواد غذایی و به خصوص مواد سوخت افزایش می یابد ده ها دشنام نثار دولت پوشالی می کنند، و این نخستین جرقه های اعتراض مردم است که باید به شعله های سوزنده خشم شان تبدیل شود، زیرا وقتی دولت پوشالی در یک قلم ۸۲۵ میلیون دالر را به حساب اختلاس مالی محمودکرزی (برادر حامدکرزی)، حسین فهیم (برادر قسیم فهیم)، شیرخان فرنود، خلیل الله فروزی، گلبهار حبیبی، غفار داوی و غارتگران پارلمانی، قضائی و حکومتی در کابل بانک از بودجه دولت به تصویب می رساند، ولی مردم ما در دوزخ فقر می سوزند، چاره ای نیست جز این که زحمتکشان بالاخره به حساب غارتگران خارجی و داخلی برسند.

ده سال گذشته نشان داده است که هم غارتگران استعمارگر و هم چپاولگران جنایت سالار تا توانسته اند به کشتار، غارت و چپاول زندگی زحمتکشان پرداخته اند. در عین حال ده سال گذشته به خوبی نشان داد که هیچ حرکت «مدنی» و «دادخواهانه» زیر هر نام و نشانی نمی تواند حق ستمگران و چپاولگران هستی مردم را کف دست شان بگذارد، باید حق خود را به زور از آنان گرفت. وقت آن رسیده است که مردم زحمتکش افغانستان در شعله های خشم شان به حساب این جانوران برسند و حقوق شان را از غارتگرانی که کمر به نابودی مردم بسته اند، بگیرند!

مرگ بر امپریالیزم

در راه سوسیالیزم، به پیش!

سازمان انقلابی افغانستان

۵ عقرب ۱۳۹۰